ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ, ΟΥΤΕ ΕΚΛΟΓΙΚΟΣ
Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ

Τι σου είναι η ανθρώπινη λήθη; Πώς η εργατική Πρωτομαγιά έχει καταντήσει να είναι μια γιορτούλα που πιο πολύ συνδέεται με την άνοιξη και τα λουλούδια, παρά με πορείες, διαδηλώσεις, απεργίες και διεκδικήσεις; **Όμως, η μέρα αυτή δεν είναι μια γιορτή της άνοιξης, αλλά μέρα μνήμης μιας απεργίας σκληρής, μιας εξέγερσης ενάντια στους κεφαλαιοκράτες, μιας διεκδίκησης μέχρι τελικής πτώσης, ενός μακελειού από τις δυνάμεις καταστολής.**

Από το Σικάγο του 1886...

Για να θυμηθούμε λίγη ιστορία, στο Σικάγο το το 1886 την πρώτη του Μαΐου ξέσπασε μια μεγάλη εξέγερση ενάντια στους βιομήχανους της εποχής, που εκμεταλλεύονταν αχόρταγα τους εργάτες και ήταν το αποκορύφωμα μιας σειράς μεγάλων απεργιακών κινητοποιήσεων για τη διεκδίκηση του οκτώρου. Οι σκληρές εργασιακές συνθήκες της δεκαετίας του 1870-1880 με μέσο όρο 12ωρης εργασίας κάθε μέρα, οδήγησαν στον ξεσηκωμό δεκάδων χιλιάδων πεινασμένων και εξαθλιωμένων εργατών και ανέργων που οργάνωσαν απεργίες, μαζικές συγκεντρώσεις και πολιτικές καμπάνιες. Αποτέλεσμα ήταν να σκοτωθούν δεκάδες άνθρωποι από την αστυνομία, να τραυματιστούν εκατοντάδες άλλοι, όμως τελικά κατακτήθηκε το οκτάωρο, βελτιώνοντας έτσι την ποιότητα της ζωής των εργατών της Δύσης. Από τότε μέχρι σήμερα ακολούθησαν πολλοί εργατικοί αγώνες με περαιτέρω κατακτήσεις, μα και μια σταδιακή οπισθοχώρηση των προλετάριων, που έφτασαν στο σημείο, όχι να ενώνονται, αλλά να απομονώνονται και ο καθένας να υποφέρει στη μιζέρια της μισθωτής σκλαβιάς του.

...στην Ελλάδα του 2012

Στα του οίκου μας, στην Ελλάδα, μια φωτογραφία του σήμερα μας βρίσκει αμήχανους απέναντι σε **τρομερά μεγάλα ποσοστά ανεργίας, υπερωριακής απασχόλησης για τους λίγους που έχουν την "τύχη να δουλεύουν", μερική απασχόληση χωρίς δικαιώματα ασφάλισης, μαύρη εργασία, μείωση μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων εργασίας, περικοπή επιδομάτων και υπερεντατικοποίηση της εργασίας χωρίς μάλιστα να υπάρχει αντάλλαγμα.** Αυτή η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα

αποτελεί μέρος της υποτίμησης της εργατικής τάξης, ένα μόνο κομμάτι του ευρύτερου σχεδιασμού των αφεντικών για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους. **Η φθηνή και υποτιμημένη εργασία (που σε καμία περίπτωση δεν αφορά μόνο τις χειρωνακτικές δουλειές ή κάποιο μόνο κομμάτι των εργαζομένων) είναι η μόνη διέξοδος των αφεντικών για την αύξηση του ποσοστού κέρδους τους. Η υποτιμημένη εργασία δεν είναι νέο φρούτο –αφού μέχρι τώρα ήταν οι μετανάστες εργάτες εκείνοι που την υφίσταντο- αλλά έχει έρθει για να μείνει. Οι εργασιακές συνθήκες που μας επιβάλλονται θα μας ακολουθούν ακόμα και αφού οι καπιταλιστικές χώρες "ανακηρύξουν επίσημα" το ξεπέρασμα της κρίσης.** Κι όσο η κρίση ερμηνεύεται ως ένας "εθνικός αγώνας απέναντι στα πανίσχυρα ξένα κέντρα αποφάσεων", τόσο οι ντόπιες και ξένες ελίτ που απομυζούν την εργατική τάξη αποενοχοποιούνται και αποθρασύνονται.

Αυτοοργανωμένοι ταξικοί αγώνες

Η φετινή Πρωτομαγιά φαίνεται να βρίσκεται κάτω από τη σκιά των εκλογών της 6ης Μάη, "των πιο κρίσιμων εκλογών της μεταπολίτευσης". Καμία αλλαγή όμως δεν μπορούν να φέρουν: το κεφάλαιο δεν θα παραχωρήσει αμαχητί την κυριαρχία του πάνω στους ανθρώπους. Κανένας αγώνας δεν θα κερδηθεί μέσα από τα έδρανα της Βουλής, παρά μονάχα στο δρόμο.

Αν κάτι μας εμπνέει απο το Σικάγο και από όλες τις εργατικές κινητοποιήσεις είναι η οργάνωση των εργατών σε πρωτοβάθμια σωματεία βάσης, οι επιτροπές αλληλεγγύης / αλληλοβοήθειας που δημιουργήθηκαν μεταξύ των διαφόρων κλάδων εργασίας, αποτρέποντας τον κατακερματισμό των εργατών στον αγώνα τους, **και κυρίως το γεγονός ότι όλα αυτά τα έκαναν απλοί και συνηθισμένοι άνθρωποι, σαν εμάς, που όμως είχαν οργάνωση, σταθερότητα, επιμονή και στόχο.**

Παραδείγματα εργατικών εξεγέρσεων όπως αυτή του Σικάγο αποδεικνύουν πως και το σημερινό διακύβευμα δεν είναι οι ψήφοι και οι έδρες, αλλά οι Πρωτομαγιές που έχουμε ιστορικό χρέος να πραγματώσουμε.